

Vasadi Péter

HAJNAL KENTUCKYBAN

Th. Mertonnak.

1.

Részek egy készülő ciklusból

Nehéz a hátadon öreg divánnyal
menekülnöd.
Nyögsz bele s latolgatod: vidd?
Ne vidd?
Jobb volna tán, bár körbelobogja
a láng,
mégis rajta aludnod. Nyitott
szemmel, éberén bámulnád a
plafont.
A csillagok itt úgyis átütik az
emeleteket.
Nincs mindig keresztformája a keresztnek.
Gyakran olyan,
mint a fölpúpozott vagyon, ablakon át
hogyan utca-
kőre sárgán, csillogva kiömöljön.
E dombról
nincs föltámadás. Addigra a rozsdá
fillérig megeszi.
Az ember is lehet kereszt. Titkosan
mindenki az.
Aki gyötör, gyötörtetik. Beékelődve
két kereszt közé.
Ember okozta seb egyszer mégis termőre
fordul.
S növekedésében többé nincs megállás.

Kit elborít
a szenvedés, már nem keresztje senkinek;
magának
legkevésbé. Levetkőzteti őt a csöndes
őrület,
és tátott szájjal sír s hangtalan el-
kezd ujjongani
mindentudón. Ez már a menny. A vér
ütésnyomon
megalvad, s eziüstcsöppek peregnek a
szívéből.
Túl van magán. Túl van magán. Túl van a túl-okon.
Anélkül
hogyan akarná, eljut mindenkihez.
És könnyű lesz,
de test marad. A súlya nyom.
Pehelynyit csak:
süllyed vagy emelkedik, ugyanazt
teszi.
És szabadulnunk kell a jótól is, mit
elkövettünk.
A testet bőreként mosolya vonja be.
A népszámlálást harag hibázza el.
Mert útközben
a Golgota s a Trón között, lépéseink
susogó
neszében éppen annyian vagyunk.

2.

Elmarad mögöttem haladtomban
az írás,
mint egy erdei ház a zsupp-
födélével;
a fenyőtörzsek rácsozta fala
bemeszelve.

Kulcsra zárt kapuja mögött,
istenem, micsoda otthon: íme,
elárvult.

Nem bírta a tempót. S mennem kell.

A hegymászók csapata is távolodik,
az édes élet, ruganyosan, szoláris
barnán s napégette vállaival, úr
kéklik a szemekben, szennyezett
a vidámság,

konyakpecsétes a rövidujjú ing, a
csípők mindig készek az öklelésre,
hátradőlve ringatóznak; hallod-e,
uram a gondtalanság öreges
motyogását, mily reménytelen verő-
fényben is a világ, mert mindig
úgy és mindig ugyanazt, rikolt
magasan a gazdátlan beszéd,
a hegymászó bakancsok kavicson
csikorognak, a kapaszkodó vasak
s hurkolt kötélén a bilincsek
csörrenése igaz s hazug. Én meg
meztláb.

Nézzünk körül, mondom magamnak
a csúcsra fölérve: kicsodák ez
a többes?

Mintha lihegnének az oldalamon.

Jobbról is, balról is. Már térden
mormolom:

te vagy az, Péter? S János? Jakab?

Azóta minden hegyen végbemegy a
színeváltozás.

Mert békesség csak nagy szögek
alatt van.

3.

De visszafelé, le a hegyről sűrűn
csattog a talpam, futnom kell,
szökellni, ugrálva kövek, bokrok,
fűcsomók közt, csak be a házba,
babrálok a zárral, belökve kaput,
ajtót, itt van-e még a drága szék,
a kis asztal, papírok, tollak, a
könyvek, lángol bennem az erdő,
de nem ég el, mint az a csipke-
bokor, és látnom kell a függönyös
ablakok alatt ülve, hogy át a
falon jön, s megy át a falon a
népem,
zümögése hangködbe borítja,
egyedekre szakad, hullámszik,
mint lebegő óriásszőnyeg, ellepi
a tájat, van fenyegetés abban,
hogy nem néz rám, szemben a titkos
világosságot fürkészi, mégis tőlem
várja az üdvösséget, mit nem adha-
tok neki; hiszen ezt tudja! Úgy élj,
súgja visszafordulva az egyik, mint-
ha adhatnád, mi nem a tiéd, és írj,
írd meg: kettéhasít az ige,
szakadék sötétjéből árad föl
az illat,
s kaszabolva gyógyít
az öröm,
nem szólhatsz a test ellen; szellem
a test, és vére csak annak van, kiben
nő s ágakat indáztat az arany.

(*Vigília*, 2002/9.)